

1886

AFSENDER

Wilhelmine Skovgaard

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Omtalte personer:
Agnete Skovgaard
Joakim Skovgaard
Wilhelmine Skovgaard

Arkivplacering:
Mappe 47 nr. 68

DOKUMENTINDHOLD

Wilhelmine Skovgaard er bekymret for om hun er blevet misforstået i forbindelse med en samtale hun har haft med Joakim Skovgaard.

TRANSSKRIFTION

mappe 47-68

Kjære Joakim

Det har været med en besynderlig Uro at jeg har tænkt paa Dig i Aften efter at Du var gaaet, jeg vidste ikke selv om det jeg sagde til Dig kunde opfattes som Skjænd og Misfornøielse, eller om Du forstod at dette ikke var min Mening.

Jeg synes jo nok at en Visit af mig ikke er noget saa betydeligt at det var værd at tale om, men nu er det jo gjort og kan ikke gøres om, jeg har vel ogsaa selv baaret mig galt ad.

Jeg sagde ogsaa at da jeg var i Vane med at sige alt til Dig, saa maatte jeg nok sætte Kryds ved hvad Du maatte sige til Agnete, men det erkjendte jeg snart at jeg havde Uret i, og det er det jeg længes efter at sige Dig, jeg burde have forstaaet at Du maa have Lov til at sige hende

-2-

alt , thi det er hendes Ret.

Jeg kan og vil dog ikke derfor opgive mit aabne tillidsfulde Forhold til Dig min kjære Joakim, men jeg vil haabe og tro paa, at jeg vil kunde vinde Agnete saa hun kan blive det samme for mig, som Du er, og at Du og hun altsaa kan blive som et for mig. Du er mig saa inderlig kjær, hvad der er Dig det kjæreste det maa jeg ogsaa holde af, men der skal jo lidt Tid til for at overvinde det Fremmede og komme til den rette Forstaaelse, det kan være jeg er noget sen til det, men jeg vil at der intet Usandt maa komme ind som kunde synes og dog ikke er.

Det har nu gjort mig godt at jeg har faaet sagt Dig alt hvad der løb mig rundt i Hovedet medens jeg læste højt eller medens Onkel læste, jeg haaber at Du kan forstaa mig og at Du ikke er vred paa mig

Din hengivne Faster

Vilhelmine Skovgaard

Kjære Jakobine

Det har været med en besynderlig Uroe
at jeg har tænkt paa Dig i Aften efter at
Du var gaad, jeg vidste ikke paa om du jeg
sagde til Dig kunde opfatte som Skjænd
og Misforstaaelse eller om Du forstod at det
ikke var min Aensigt.

Jeg synes jo nok at en Visit af mig ikke
er noget saa betydeligt at du var vert at
tale om, men nu er det jo gjort og kan ikke
gjøres om, jeg har vel ogsaa selv hørt mig
galt ud.

Jeg sagde ogsaa at da jeg var i Vane med at
sige alt til Dig, saa maatte jeg nok
sætte Krøjs ved hvad Du maatte sige til
Agnete, men det erkjendte jeg snart
at jeg havde Urret i, og det er det jeg længes
efter at sige Dig, jeg kunde have forstaaet
at Du maaske havde Loo til at sige hende

all thi det er hendes Bet.

Jeg kan og vil dog ikke skufes og give mit
sædne tillidsfulde Forhold til Dig min
kære Jakobine, men jeg vil haabe og troe
paa at jeg vil kinde vinde Agnede paa
hvem kan blive det færmere for mig, som
Du er og at Du og hvem altsaa kan blive
som et for mig. Du er mig saa inderlig
kjer hvad der er Dig det kjæreste det maa
jeg og saa holde af, men der skal jo lidt Tid
til for at overvinde det. Trummene og komme
til den rette Forstaelse, det kan være jeg
er noget for til det, men jeg vil at der
intet Ufærdt maa komme ind som kinde
siges og dog ikke et.

Det har mig gjort mig godt at jeg har faaet
sagt Dig alt hvad der lød mig rindt i Hovedet
inden jeg løste høit eller medens Oubel
loft, jeg haaber at Du kan forstaa mig
og at Du ikke er vred paa mig.

Din hengivne Pafles

Wilhelmine Skovgaard